

Seletuskiri

Riigikogu avalduse „Eesti Vabariigi põhiseadusliku järjepidevuse kinnitamisest“ eelnõu juurde

1. Eelnõu eesmärk ja vajalikkus

Eelnõu eesmärk on taaskinnitada Eesti Vabariigi riiklikku ja põhiseaduslikku järjepidevust ning selgitada selle tähendust Riigikogu varasemate ajaloolis-poliitiliste avalduste tõlgendamisel. Eesti Vabariik on sama riik, mis kuulutati välja 24. veebruaril 1918. Okupatsioonid takistasid Eesti riigil oma võimu teostada, kuid ei lõpetanud tema õiguslikku olemasolu. 1991. aastal taastati selle riigi faktiline iseseisvus ning 1992. aasta põhiseaduse alusel asusid Eestis tegevusse uued põhiseaduslikud riigorganid.

Eelnõu esitamise vahetu ajend on Riigikogu 30. septembri 2026. aasta avaldus „Autoritaarkorrast ja Eesti Vabariigi Riigikogu vaigistamisest 1934. aastal“. Eelnõu esitajad peavad vajalikuks sõnaselgelt kinnitada, et selles avalduses antud hinnangutest ei saa järeldada Eesti Vabariigi järjepidevuse katkemist, 1938. aastal jõustunud põhiseaduse kehtetust ega selle alusel tegutsenud riigorganite õigusliku aluse puudumist.¹

Täpsustus on vajalik, sest Riigikogu avaldustel on kaal Eesti riigi ametlike seisukohtade väljendamisel. Ajaloolise riigivalitsemise või riigijuhtide tegevuse hindamine ja riigi õigusliku olemasolu kinnitamine puudutavad erinevaid küsimusi. Neid tuleb käsitleda täpselt, et poliitilist hinnangut ühele ajajärgule ei kasutataks Eesti riikluse, okupatsiooni õigusvastasuse või iseseisvuse taastamise õiguslike aluste vaidlustamiseks.

Avalduse vorm võimaldab Riigikogul koondada ühte akti järjepidevust kinnitavad põhimõtted ning määratleda oma varasema avalduse tõlgenduse. Riigikogu pädevus esineda avalduste ja deklaratsioonidega tuleneb põhiseaduse § 65 punktist 11. Riigikogus menetletavate eelnõude normitehnika eeskirja § 1 lõike 4 järgi väljendab avaldus poliitilist tahet ega sisalda õigusnorme. Seetõttu on eelnõu olemasolevaid põhiseaduslikke aluseid kinnitav ja selgitav akt.²

2. Eelnõu ajaloolised ja õiguslikud alused

2.1. Riigi samasus ja põhiseaduslik järjepidevus

Riigi samasus tähendab, et Eesti Vabariik on läbi eri ajajärgude üks ja sama riik. Õiguslik järjepidevus väljendab selle riigi püsimist ka ajal, mil võõrvõim takistas tema suveräänsuse teostamist.

Põhiseaduslik järjepidevus väljendub eelnõus eelkõige Eesti oma põhiseadusele tugineva riigivõimu õigusliku aluse püsimises läbi okupatsioonide ning 1938. ja 1992. aasta põhiseaduse vahelises seoses. Seda tuleb eristada riigorganite tegelikust tegutsemisvõimalusest: okupatsioonivõim võis takistada põhiseaduslike organite tööd ja kõrvaldada nende liikmed võimult, ilma et sellest oleks tekkinud õigus Eesti põhiseaduslikku riigivõimu asendada.

¹ Riigikogu 30.09.2026 istungi ametlik ülevaade; avalduse eelnõu 915 AE. Riigikogu istungi ülevaade.

² Eesti Vabariigi põhiseaduse § 65 p 11; Riigikogus menetletavate eelnõude normitehnika eeskirja § 1 lg 4 ja § 55 lg 1. Normitehnika eeskiri.

Kehtiv põhiseadus seob Eesti riigi 24. veebruaril 1918 toimunud väljakuulutamisega ning ütleb sõnaselgelt, et Eesti rahvas võttis põhiseaduse 28. juuni 1992. aasta rahvahääletusel vastu 1938. aastal jõustunud põhiseaduse § 1 alusel. See seos kuulub põhiseaduse enda teksti. Põhiseaduse kommentaarid selgitavad, et viitega sooviti rõhutada riigiõiguslikku ja põhiseaduslikku järjepidevust ning rahva kui kõrgeima riigivõimu kandja õigust võtta vastu uus põhiseadus.³

2.2. Rahvuskogu mandaat ja 1938. aastal jõustunud põhiseadus

23.–25. veebruaril 1936 toimunud rahvahääletusega anti mandaat Rahvuskogu kokkukutsumiseks ning senise põhiseaduse muutmiseks või uue põhiseaduse väljatöötamiseks. Rahvuskogu võttis uue põhiseaduse vastu 28. juulil 1937; see jõustus 1. jaanuaril 1938. Põhiseaduse väljakuulutamise tekst ja preambul seovad selle vastuvõtmise rahvahääletusel antud mandaadiga. Rahvahääletusel otsustati seega põhiseaduse koostamise volitus, põhiseaduse teksti võttis vastu Rahvuskogu.⁴

Selle asjaolu meenutamine avab 1938. aasta põhiseaduse kujunemise ühe olulise õigusliku lähtekoha. Rahvuskogu mandaadi, põhiseaduse hilisema rakendamise ja selle järjepidevust kandva tähenduse käsitlemine ei eelda üldhinnangu andmist kõigi 1934.–1940. aasta riigivõimuotsuste õiguspärasusele. Eelnõu keskmes on põhiseadus, millele tuginesid okupatsioonide ajal Eesti seadusliku riigivõimu kandjad ja mille §-le 1 viitab kehtiv põhiseadus.

2.3. 1940. aasta okupatsioon ja anneksioon

Nõukogude Liidu 1940. aasta agressioon võttis Eestilt faktilise iseseisvuse ning kõrvaldas Eestis võimult 1938. aasta põhiseaduse alusel tegutsenud riigiorganid. Okupatsioon ja sellele järgnenud anneksioon ei väljendanud Eesti rahva vaba enesemääramist ega kujutanud endast Eesti põhiseadusele tuginevat riigikorra muutmist. Sama lähtekohta väljendas Riigikogu 7. oktoobri 1992. aasta deklaratsioon, käsitades 1940. aasta sündmusi Nõukogude Liidu agressiooni ja Eesti ebaseadusliku inkorporeerimisena.⁵

Agressiooni õigusvastasuse hindamisel on asjakohane ka 3. juuli 1933. aasta kallaletungi defineerimise konventsioon, mille osalised olid Eesti ja Nõukogude Liit. Selle artikli II järgi võis agressioon seisneda relvajõudude sissetungis teise riigi territooriumile ka sõda kuulutamata. Artikkel III välistas agressiooni õigustamise poliitiliste, sõjaliste, majanduslike või muude kaalutlustega. Konventsiooni lisa täpsustas, et õigustuseks ei saa olla teise riigi sisemine olukord, sealhulgas tema poliitiline korraldus. Seega ei saanud hinnang Eesti sisepoliitikale anda Nõukogude Liidule õigust Eesti vastu agressiooni toime panna.⁶

Eelnõu eristab sellest tulenevalt ajaloolist arutelu Eesti toonaste riigijuhtide valikute üle agressiooni toime pannud riigi vastutusest. Eesti riigi õiguslikku püsimist ega okupatsiooni ja

³ Eesti Vabariigi põhiseaduse preambul (RT 1992, 26, 349); põhiseaduse preambuli kommentaarid, I osa „Sissejuhatus“. Põhiseaduse tekst ja kommentaarid.

⁴ Eesti Vabariigi põhiseadus (RT 1937, 71, 590), väljakuulutamise tekst ja preambul; Riigikogu ajalooülevaade „Rahvuskogu“. 1938. aastal jõustunud põhiseadus.

⁵ Riigikogu 07.10.1992 deklaratsioon põhiseadusliku riigivõimu taastamisest, nr 4-VII (RT 1992, 40, 533). Riigi Teataja.

⁶ Kallaletungi defineerimise konventsioon, London, 03.07.1933, art II ja III ning art III lisa. League of Nations Treaty Series, kd 147, nr 3391, lk 67–77, eriti lk 71, 73 ja 75. Rahvasteliidu lepingukogu.

anneksiooni õigusvastasust ei saa seada sõltuvusse hinnangust okupatsioonieelse valitsemise demokraatlikkusele.

2.4. Valimiskogu 20. aprilli 1944. aasta otsused

Jüri Uluotsa kokku kutsutud valimiskogu lähtus 1938. aasta põhiseaduse §-st 46 ja Vabariigi Presidendi Asetäitmise seadusest. Koosoleku protokollis kinnitati, et Nõukogude ja Saksa okupatsioon ei olnud muutnud Eesti Vabariigi õiguslikku staatust suveräänse riigina. Okupatsioon oli loonud faktilise olukorra, milles põhiseaduslike riigiorganite tegevus oli ajutiselt ja osaliselt peatatud. Valimiskogu leidis, et riigiorganid püsivad õiguslikult edasi ning nende koosseisu saab muuta põhiseaduslikus korras.⁷

Valimiskogu käsitas 21. juunil 1940 okupatsioonivõimu survele toiminud uue valitsuse ametisse nimetamist ning järgnevaid riigi liitmisele ja põhiseaduslike organite kõrvaldamisele suunatud toiminguid okupatsioonivõimu aktidena, millel puudus õiguslik toime Eesti riiklikule staatusele ja põhiseaduslikele organitele. Seda seisukohta tuleb lugeda protokolli eseme kohaselt: küsimus oli Eesti riigi ja tema seaduslike organite õiguslikus püsimises.

Ühtlasi kinnitas valimiskogu, et põhiseaduslikus korras viimati ametisse nimetatud peaminister Jüri Uluots täitis põhiseaduse § 46 alusel Vabariigi Presidendi ülesandeid. Otsused näitavad, et 1938. aasta põhiseadust rakendati okupatsiooni ajal riigivõimu pädevuse kindlaksmääramiseks. Need kinnitasid olemasolevat põhiseaduslikku alust riigiorganite järjepidevuseks. Sellele alusele tugines ka Uluotsa poolt 18. septembril 1944 ametisse nimetatud valitsus, mille peaministri asetäitja oli Otto Tief.⁸

Eelnõus kasutatud riigiorganite katkematu kestmise mõte tähistab nende põhiseadusliku õigusliku aluse ja volituste järjepidevust ka olukorras, kus okupatsioon takistas nende tegelikku tegevust.

2.5. Eesti Kongress ja 20. augusti 1991. aasta otsus

Eesti Kongressi 11. märtsi 1990. aasta deklaratsioon seadusliku riigivõimu taastamisest Eesti Vabariigi maa-alal sidus iseseisvuse taastamise Eesti Vabariigi kodakondsuse järjepidevuse ja kehtiva põhiseadusega. Deklaratsiooni sõnastuses on nimetatud kehtivat Eesti Vabariigi põhiseadust; 1938. aastal jõustunud põhiseaduse jätkuvalle kehtivusele osutamine tuleneb deklaratsiooni ajaloolisest ja riigiõiguslikust kontekstist. Eelnõu taaskinnitab selle kaudu Eesti Vabariigi kodanikkonna esinduskogu rolli järjepidevuse põhimõtte kandjana.⁹

Eesti Vabariigi Ülemnõukogu 20. augusti 1991. aasta otsus „Eesti riiklikust iseseisvusest“ lähtus sõnaselgelt Eesti Vabariigi järjekestvusest rahvusvahelise õiguse subjektina. Otsuse esimese punktiga kinnitati Eesti riiklikku iseseisvust ning taotleti diplomaatiliste suhete taastamist. Teise punktiga nähti ette Põhiseadusliku Assamblee moodustamine Ülemnõukogu

⁷ Valimiskogu 20.04.1944 koosoleku protokoll, II ja III osa. Mart Orav, Enn Nõu (koost ja toim). „Töotan ustavaks jääda ...“. Eesti Vabariigi Valitsus 1940–1992. Tartu: Eesti Kirjanduse Selts, 2004, dokument 486, lk 1158–1162. Edaspidi: dokumendikogu.

⁸ Valimiskogu protokoll III osa, dokumendikogu, lk 1161–1162; Heinrich Marga 07.10.1992 kõne Riigikogus, dokument 624, lk 1485–1487.

⁹ Eesti Kongressi 11.03.1990 deklaratsioon. Rait Maruste (koost). Eesti omariikluse põhidokumendid. Eelkonstitutsioonilised aktid ja põhiseadused lühikommentaaridega. Tallinn: Eesti Teaduste Akadeemia riigiõiguse sihtkapital, 2020, lk 205–206. Deklaratsiooni tekst.

ja Eesti Kongressi esindajatest ning kolmanda punktiga parlamendivalimiste korraldamine uue põhiseaduse alusel 1992. aastal. Eelnõu sõnastus faktilise iseseisvuse taastamisest selgitab otsuse tähendust selle järjekestvust kinnitava lähtekoha kaudu.¹⁰

2.6. 1992. aasta põhiseadus ja Riigikogu deklaratsioon

28. juuni 1992. aasta rahvahääletusel võttis rahvas vastu uue põhiseaduse. Selle preambulis tehtud viide 1938. aasta põhiseaduse §-le 1 ühendab uue põhiseadusliku korralduse rahva kui kõrgeima riigivõimu kandja ja Eesti riigi järjepidevusega. Uue põhiseaduse vastuvõtmine ning selle alusel riigiorganite moodustamine olid sama Eesti Vabariigi põhiseadusliku arengu osa.

Riigikogu 7. oktoobri 1992. aasta deklaratsioon põhiseadusliku riigivõimu taastamisest kuulutas üleminekuperioodi lõppenuks ning põhiseadusliku riigivõimu taastatuks. Deklaratsioon kinnitas Eesti Vabariigi samasust 1918. aastal välja kuulutatud riigiga ja seostas uue põhiseaduse vastuvõtmise 1938. aasta põhiseaduse alusega. Seetõttu on tegemist eelnõu keskse parlamentaarse eelkäijaga.

Eelnõus sisalduv kinnitus, et 1938. aastal jõustunud põhiseadus kehtis kuni uue põhiseaduse jõustumiseni, võtab kokku põhiseadusliku ülemineku õigusliku tähenduse. See on kehtiva põhiseaduse ja 7. oktoobri 1992. aasta deklaratsiooni koosmõjust tulenev järeldus. Seda toetab ka senisele põhiseadusele tuginenud eksiilvalitsuse seisukoht, mida käsitletakse allpool.

Uue põhiseaduse jõustumine asendas senise põhiseadusliku aluse. Sellele ülemineku praktilise korralduse määras põhiseaduse rakendamise seadus. Järjepidevus ei eeldanud kogu okupatsioonieelse seadustiku muutumatut taasrakendamist: rakendamise seaduse § 2 nägi ette olemasolevate õigusaktide edasikehtimise ulatuses, milles need ei olnud põhiseadusega vastuolus.¹¹

2.7. Eksiilvalitsuse tegevuse lõpetamine

Vabariigi Valitsus eksiilis otsustas 16. juuli 1992. aasta deklaratsiooniga lõpetada tegevuse seoses uue põhiseaduse alusel valitud Riigikogu kokkutuleku ja Vabariigi Presidendi ametisse asumisega. Heinrich Mark lõpetas eksiilvalitsuse tegevuse 7. oktoobri 1992. aasta käskkirjaga nr 2 ning astus 8. oktoobri käskkirjaga nr 3 tagasi peaministri ametist ja loobus Vabariigi Presidendi ülesannete täitmisest. President Lennart Meri tänas teda 8. oktoobril Eesti Vabariigi õigusliku järjepidevuse hoidmise eest.¹²

Heinrich Mark selgitas 7. oktoobril Riigikogus peetud kõnes, et eksiilvalitsus tegutses 1938. aasta põhiseaduse alusel ning et see põhiseadus oli nüüd lakanud kehtimast. Tema hinnangul oli rahva vastu võetud uus põhiseadus rakendunud Riigikogu ja presidendi valimisega ning järgnes uue valitsuse ametisse nimetamine. See on otsene kinnitus põhiseadusliku aluse vahetumise tunnustamisest senise riigivõimu järjepidevuse kandja poolt.¹³

¹⁰ Eesti Vabariigi Ülemnõukogu 20.08.1991 otsus „Eesti riiklikust iseseisvusest“ (RT 1991, 25, 312), preambul ja punktid 1–3. Riigi Teataja.

¹¹ Eesti Vabariigi põhiseaduse rakendamise seadus (RT 1992, 26, 350), §-d 1 ja 2. Riigi Teataja.

¹² Dokumendikogu: 16.07.1992 deklaratsioon, dokument 138, lk 331; 07.10.1992 käskkiri nr 2 ja 08.10.1992 käskkiri nr 3, dokumendid 78–79, lk 245–246; Lennart Meri 08.10.1992 pöördumine, dokument 625, lk 1488.

¹³ Heinrich Marga 07.10.1992 kõne Riigikogus, dokumendikogu, dokument 624, eriti lk 1487.

Eelnõu viide 8. oktoobri 1992. aasta ameti üleandmisele tähistab selle järjepidevuse avalikku kinnitamist. Eestis valitud presidendi ja teiste riigiorganite pädevus tulenes 1992. aasta põhiseadusest ning selle alusel toimunud valimistest ja ametisse asumisest. Eksiilvalitsuse tegevuse lõpetamine ja presidendi ülesannetest loobumine tunnustasid sama riigi põhiseadusliku võimu teostamist taas Eestis.

2.8. Rahvusvaheline tunnustus ja välisesinduste järjepidevus

Eesti järjepidevust toetas anneksiooni mittetunnustamise poliitika ning välismaale jäänud Eesti diplomaatiliste ja konsulaaresindajate tegevus. Ameerika Ühendriigid tunnustasid Eestit 28. juulil 1922 ning ei tunnustanud tema sunniviisilist liitmist Nõukogude Liiduga. Eesti esindus Ameerika Ühendriikides jätkas tegevust katkematult ka okupatsiooni ajal. USA välisministeeriumi ametlik ajalooülevaade eristab seejuures Eesti faktilise iseseisvuse kaotust 1940. aastal ja Eesti riigi tunnustamise püsimist.¹⁴

See praktika toetab riigi õigusliku olemasolu ja tema territooriumil võimu tegeliku teostamise eristamist. Eesti välisteenistuse jätkumine andis järjepidevusele praktilise rahvusvahelise väljenduse. Riigikogu 7. oktoobri 1992. aasta deklaratsioon tunnustas samuti nende riikide panust, kes olid hoidunud anneksiooni õiguslikust tunnustamisest. Eelnõu asetub seega Eesti pikaajalise riigiõigusliku ja välispoliitilise seisukoha raamistikku.¹⁵

3. Eelnõu otsustusosa selgitused

Punkt 1. Eesti Vabariigi samasuse ja järjepidevuse kinnitamine

Esimene punkt kinnitab tervikuna riigi samasust, katkematut rahvusvahelist õiguslikku olemasolu, faktilise iseseisvuse taastamist 1991. aastal ning 1938. aasta põhiseaduse kehtimist kuni 1992. aasta põhiseaduse jõustumiseni. Punkti tähendus on olemasoleva põhiseadusliku lähtekoha taaskinnitamine. Sellest ei tulene 1938. aasta põhiseaduse taaskehtestamist ega praeguste riigiorganite pädevuse muutmist.

Punkt 2. 30. septembri 2026. aasta avalduse tõlgendamine

Teine punkt täpsustab, millises tähenduses tuleb käsitada varasemas avalduses antud hinnanguid. Riigikogu kinnitab, et neist ei saa tuletada Eesti Vabariigi riikliku või põhiseadusliku järjepidevuse katkemist, 1938. aasta põhiseaduse kehtetust ega selle alusel tegutsenud riigiorganite õigusliku aluse puudumist. Nõue tõlgendada varasemat avaldust kooskõlas käesolevaga väljendab Riigikogu selgitust oma poliitilisele seisukohale. Varasema avalduse kehtetuks tunnistamist eelnõu ette ei näe.

Punkt 3. Ajaloolise hinnangu ja õigusliku kehtivuse eristamine

Kolmas punkt eristab hinnanguid aastate 1934–1940 riigivalitsemisele ja riigijuhtide tegevusele riigi samasusest, põhiseaduse kehtivusest ning põhiseaduslike institutsioonide legitiimsusest ja õiguspärasusest. Üsrikute otsuste, demokraatlike vabaduste olukorra ja võimukasutuse hindamine jääb avatuks ajaloo- ja õigusteaduslikule uurimisele. Eelnõu ei anna kõigile selle

¹⁴ USA välisministeeriumi ajalooamet (Office of the Historian), riigiülevaade „Estonia“, osad „Recognition“ ja „Diplomatic Relations“. Ajalooülevaade.

¹⁵ Välisministeerium, „Kuidas välisministeerium ja saatkonnad likvideeriti, aga Eesti riigi järjepidevust jäid aastail 1940–1991 hoidma vabasse maailma jäänud diplomaadid“; Riigikogu 07.10.1992 deklaratsioon. Välisministeeriumi ülevaade.

ajajärgu riigivõimu toimingutele ühist õiguspärasuse hinnangut. Ühe tegevuse või otsuse kriitikast ei saa iseenesest järeldada kogu hilisema põhiseadusliku riigivõimu õigusliku aluse puudumist.

Punkt 4. Järjepidevuse eitamise ja okupatsiooni õigustamise hukkamõist

Neljas punkt väljendab poliitilist hukkamõistu katsetele eitada Eesti riiklust või tema riiklikku ja põhiseaduslikku järjepidevust ning õigustada 1940. aasta okupatsiooni ja anneksiooni. Punkt kinnitab Eesti senist seisukohta agressiooni tagajärgede suhtes. Avaldus ei kehtesta selleks uusi keelde ega karistusi.

Punkt 5. Avatud ja teaduspõhine ajalooarutelu

Viies punkt kutsub rahvusliku üksmeele huvides üles vabale ja avatud arutelule, milles tuginetakse ajaloo- ja õigusteaduse uurimistulemustele ning austatakse Eesti Vabariigi õiguslikku järjepidevust. Ajalooliste hinnangute ja päevapoliitika lahushoidmine tähendab taotlust, et mineviku käsitlemisel lähtutaks allikatest ja põhjendatud argumentidest. Eelnõu toetab uurimis- ja aruteluvabadust ning täpset mõistekasutust.

4. Avalduse vastuvõtmise mõju ja kulud

Avalduse kavandatav mõju on Eesti riigi järjepidevust puudutava parlamentaarse seisukoha selgus. See annab aluse käsitada Riigikogu ajaloolis-poliitilisi hinnanguid kooskõlas põhiseaduses ja varasemates riiklikes aktides kinnitatud järjepidevusega ning aitab vältida nende kasutamist okupatsiooni ja anneksiooni õigustamiseks.

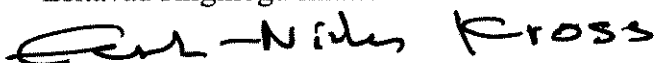
Avalduse vastuvõtmine ei muuda kehtivat õigust, isikute õigusi ega kohustusi ning ei eelda rakendusaktide kehtestamist. Eelnõuga ei kaasne uusi ülesandeid riigi- ega kohaliku omavalitsuse asutustele, täiendavaid riigieelarvelisi kulusid ega tulude muutust. Avaldus ei reguleeri Euroopa Liidu õiguse ülevõtmist ega muuda Eesti rahvusvahelisi kohustusi.

5. Eelnõu esitamine ja menetlemine

Riigikogu kodu- ja töökorra seaduse § 154 lõike 1¹ kohaselt võib avalduse eelnõu esitada vähemalt viiendik Riigikogu koosseisust ehk vähemalt 21 Riigikogu liiget. Eelnõu menetletakse sama paragrahvi kohaselt ühel lugemisel. Avalduse vastuvõtmiseks on põhiseaduse § 73 ja Riigikogu kodu- ja töökorra seaduse § 78 järgi vajalik poolthälte enamus.¹⁶

13.10.2026

Esitavad Riigikogu liikmed:

 Eer-Nils Kross

 ANDO KIMBERG

¹⁶ Riigikogu kodu- ja töökorra seadus, § 154 ja § 78 (alates 01.10.2026 kehtiv redaktsioon); Eesti Vabariigi põhiseaduse § 73. Riigi Teataja.

Maris Lauri
Anisot Surt

Alto
Al Surt

pero Mari Aniel
SIGNE KAT
Madis Timpson
Luis Lukas

Edmund
Signe Lin.
Mimpson
Luis

Lauri Hussar
Luisa Vark

Alto
Luis

Sigine Rusedo

Skusedo

Mort Vohlal

Alto

Mikkel Leon

Onne
Lillak

Alto

Anneli Hleemann

Alto

Yoko Alender

Yleader

Margot Endog

Alto

Maria Tufereva-Skuratovskii

Pjotr-Luis Stemann

Wirt OANSON

KRISTINA ŠKIBOV-VÄTTI KŠYV.

Alto
Luis
Luis

Viha Toomast
Tiina Seelos

Hannu Lahti
Martti Klaansea

Maido Puumaa

Viha Toomast

Tiina Seelos

Hannu Lahti

Martti Klaansea